

ת"פ 236/10/13 - מדינת ישראל נגד בועז אלברט - בעצמו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 236-10-13 מדינת ישראל נ' אלברט ואח'

בפני כבוד השופטת מרב גרינברג
מדינת ישראל: בעניין:

ע"י ב"כ מתמחה גב' דפנה גסנר
המאשימה נגד

בועז אלברט - בעצמו
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד אלי בניה

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של **היזק לרכוש במזיד מתוך מניע גזעני** - עבירה לפי סעיף 452
144+ לחוק העונשין התשל"ז-1977; **ניסיון תקיפה סתם מתוך מניע גזעני** - עבירה לפי סעיף 379 וסעיף 25
ביחד עם סעיף 144' לחוק.

כנטען בכתב האישום, ביום 30.4.13, זמן קצר לאחר שנודע דבר מותו של תושב היישוב בו מתגוררים הנאשמים,
בצמת תפוח, ע"י אדם שסברו כי הוא פלסטיני, התקהלו בצומת יצהר מספר אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה
והחלו ליידות אבנים לעבר כלי רכב פלסטינים שעברו במקום.

באותה עת יצא אוטובוס בעל לוחית זיהוי פלסטינית (להלן: "האוטובוס") מהכפר קביא לכיוון שכם וג'נין, כשהוא מסיע
תלמידות פלסטיניות בגילאי 13-14 במסגרת טיול בית ספרי, כשלפניו נסע אוטובוס נוסף שהסיע אף הוא תלמידות.
בנסיבות אלו, הגיעו האוטובוסים לאזור צומת יצהר ונרגמו ע"י בני הקבוצה. בתגובה עזב האוטובוס הראשון את הצומת
והאוטובוס השני נותר במקום.

בעוד שהאוטובוס עומד ורב שמשותיו מנופצות, התקרבו הנאשמים, בצוותא חדא, לעברו במרחק שניתן היה להבחין כי
רוב נוסעיו הן קטינות, וכשבידיהם אבנים גדולות אותן החלו לידות לעבר האוטובוס ונוסעיו. בהמשך, נשכב הנאשם
מתחת לגלגלי האוטובוס, על מנת למנוע ממנו לנסוע. השוטר טמנו שנכח במקום, ניגש אל הנאשם וביקש ממנו לעזוב,
והנאשם בתגובה השיב לו "אני לא יוצא, תעצרו את הערבים במקום אותי". משהתנגד להתפנות, נאלצו מספר שוטרים
לאחוז בו ולהזיזו. במקביל ידו הנאשמים האחרים אבנים לעבר האוטובוס.

הנאשם, מלכתחילה, לא חלק על עצם נוכחותו במקום אך כפר בידוי אבנים לעבר האוטובוס ובהפרעתו לעבודת
השוטרים.

במסגרת פרשת ההוכחות, נשמעו בתיק זה עדים רבים, אנשי צבא ושוטרים שנכחו בשטח וכן נהג האוטובוס הפלשתיני, אחת הקטינות שנסעה באוטובוס וצילמה סרטון שתעד חלק מהאירוע ומנהלת בית ספרה.

במסגרת הכרעת הדין מצאתי ליתן אמון מלא בעדויות עדי התביעה ובראשם, מפקד הגדוד שנכח בשטח ואחד מחייליו (ראה בהרחבה פ' 12-34 להכ"ד). על בסיסן, קבעתי כי הנאשם יידה אבן גדולה לעבר שמשות הקדמית של האוטובוס, בניסיון לתקוף את יושביו ולפגוע בהם, וכן שלאחר מכן, נשכב מתחת לאוטובוס במטרה למנוע נסיעתו, סירב לבקשת החיילים לקום ובכך הכשיל עבודתם. עוד דחיתי גרסת ההגנה, לפיה האחראים כביכול לניפוץ שמשות האוטובוס הפלשתיני היו החיילים עצמם.

קבעתי, כי המעשים בוצעו על רקע גזעני - לאומני, שלא לשם הגנה עצמית כטענת הנאשם, אלא כפעולת נקם מובהקת כלפי יושבי האוטובוס, על לא עוול בכפם.

זהו המקום לציין, כי שותפיו של הנאשם לכתב האישום, נאשמים 2 ו-3, הודו בסיום פרשת התביעה בכתב אישום מתוקן, ולאחר שהתקבלו בעניינם תסקירים, גזרתי דינם לעונשי מאסר קצרים בדרך של עבודות שירות.

ביום 25.10.17 התקיימה ישיבת טיעונים לעונש. בפתחה, עתר ב"כ הנאשם לקבלת תסקיר. בהחלטתי מצאתי לדחות הבקשה, בין היתר נוכח כפירת הנאשם, אך אפשרתי לנאשם להציג דבריו בהרחבה (ראו החלטתי מיום 25.10.17). במועד זה נשמעו טיעוני המאשימה לעונש. ביום 27.12.17 נשמעו טיעוני הסניגוריה והנאשם עצמו הגיש טיעונים מפורטים בכתב.

טיעוני הצדדים

המאשימה עמדה בטיעוניה על חומרת מעשי הנאשם וסבורה שמעשיו חמורים באופן משמעותי מאלו של חבריו. עוד סבורה שיש להעביר מסר חד משמעי ונוקב ולהעדיף את שיקולי ההרתעה על פני האינטרסים האישיים של הנאשם. עוד הפנתה לעברו הפלילי ולכך שלא נטל אחריות על המיוחס לו. על כן עותרת למאסר בתחתית טווח שבין 8-20 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם, עו"ד בניה, עמד על נסיבות הנאשם שמתגורר בסמוך לאירועים ועל סערת הנפש שהתחוללה בו, באותו בוקר, עם היוודע דבר הרצחו של חברו הטוב. על אף זאת, נטען, שהנאשם אינו אווז באידאולוגיה גזענית או אלימה. עוד עמד על חלופ הזמן, על ההכרה של הנאשם בכך ששגה בהתנהלותו ובהבנת האירועים. עוד סבור שמעשיו אינם חמורים באופן משמעותי ועל כן אין מקום לאבחנה שערכה המאשימה, בין הנאשמים, בעתירתה לעונש. ב"כ הנאשם סבור שניתן להסתפק בענישה בדרך של עבודות שירות ברף מתון והוסיף שהנאשם אב לששה ילדים, סב לשני נכדים ועברו הפלילי אינו מכביד. עוד הוגשו מכתבי עדי אופי (3 מכתבים) מחבריו של הנאשם. כך אציין את מכתבו של יו"ר מזכירות הישוב יצהר, בו מתגורר הנאשם, המספר על התנדבות הנאשם במשך שנים רבות בכיתת הכוננות היישובית וכי הנאשם שימש כארבע שנים, יו"ר ועדת הביטחון של הישוב ומילא תפקידו במסירות רבה.

במכתבו לבית המשפט (נ/3) סיפר הנאשם באריכות את סיפור חייו. הנאשם גדל בבית אידיאולוגי, שירת בצבא כלוחם בחטיבת גבעתי. בהמשך נישא ועבר עם משפחתו להתגורר בישוב יצהר, שם במשך שנים התנדב בכיתת הכוננות ואף שירת בשירות מילואים פעיל. עוד שימש כחבר מזכירות היישוב, עסק רבות בנושאים חברתיים והיה אחראי על בניית הקשר עם גורמי הצבא במקום. לנאשם כרם רחב ידיים ובמקביל מתפרנס מעבודות בנייה.

באשר לאירועי תיק זה, הנאשם הסביר את הרקע למעשיו, הגם שלא הודה במיוחס לו, מבין בדיעבד ששגה ואינו מקל ראש במעשיו. הנאשם הסביר כי בנו נפגע מידי אבן ועל כן מבין את החומרה הגלומה במעשה. עוד מגלה אמפתיה לנערות יושבות האוטובוס (הנאשם אף הציע להשתלב בהליך גפ"מ) ומבקש לפצותן.

דין והכרעה

מעשיהם של הנאשם ושותפיו חמורים. מהתמונה שנפרשה לפניי במסגרת שמיעת ראיות התביעה בתיק זה, עלה במפורש שמדובר במעשים שבוצעו ע"י הנאשמים בצוותא ומתוך מטרה אחת- פעולת נקם כנגד פלסטינים, באשר הם, מחמת מוצאם ועל אף שעלה שהבחינו היטב בזהות נוסעי הרכב, שמעו צעקותיהן המבוהלות של התלמידות היושבות באוטובוס וידעו היטב כי בנות צעירות אלו אינן קשורות למעשי הרצח וניסיון לתקיפתן כמו גם היזק לאוטובוס בו הן נוסעות, נעשה על לא עוול בכפן.

הגם שבמזל לא נגרמו פגיעות בנפש לא ניתן להתעלם מהטראומה הקשה שחוו התלמידות נוסעות האוטובוס, נהגם וצוות המורים.

כך תיארה בעדותה את קורות האירוע הגב' ח א, מנהלת בית הספר (עת/9):

"היה יום מאד קשה, ראינו את המוות בעיניים שלנו. יש הרבה בנות שנכנסו לטראומה. גם אני נכנסתי לטראומה, לא יכולתי לדבר. יש בנות שנפצעו..הנזק שהיה באוטובוסים לא נתן לנו להמשיך בנסיעה" (פרוטוקול מיום 23.5.16, עמ' 66).

עדה אחרת, תלמידה בשם ס ג, שהייתה במועד הארוע בת 13 ואף צילמה את הסרטון המתעד חלק מהארוע (ת/18) ביקשה בעדותה שלא לחזור ולצפות בו מאחר ש"זה לא עושה לי טוב מבחינה נפשית..היינו קטנים פחדנו שנמות" (פרוטוקול מיום, עמ' 70). בסרטון עצמו, הקשה להאזנה, בוקעים קולות ההיסטריה של התלמידות והצרחות הקשות מבהירים היטב מדוע הקטינה ביקשה להימנע מצפייה חוזרת בו.

הנאשם שלפניי הרהיב עוז יותר מחבריו, ויידה אבן גדולת מימדים לעבר שמשת האוטובוס הקדמית וניפצה. בהמשך, נשכב מתחת לאוטובוס וסירב להתפנות, על אף בקשת החיילים. הנאשם טען, לאורך כל הדרך, שחשש לחייו וכי סבר שמטרת הנהג הייתה לפגע בחיילים ובאזרחים שנאספו במקום. כפי שקבעתי בהכרעת דיני, לא היה לחשש זה כל ביסוס. הגם שמדובר באירוע שטופל היטב ע"י גורמי הצבא, מהדרגים הגבוהים ביותר, שנכחו במקום, עשה הנאשם דין לעצמו,

"מינה" עצמו (מטעם עצמו) למפקד האירוע ואף ניסה להורות לחיילים כיצד לפעול.

הגם שהרקע לאירועים מובן, וכן סערת הנפש שאחזה בו, התנהלותו האלימה והעדר מרות להנחיות אנשי הצבא במקום, פסולה וחמורה.

פעם אחר פעם, עמד בית המשפט העליון, בפסיקותיו, על כוחה ההרסני של האבן ופוטנציאל הנזק שקיים בידי אבנים. חומרתו של המעשה אינו נעוץ רק בסיכון הרב הגלום בו אלא בפגיעה בקבוצת אנשים רק בשל מוצאם ודתם. "זהו מעשה הפוגע בבסיס החיים המשותפים ובהכרה בזכותו של כל אדם באשר הוא לחיות את חייו בכבוד ומבלי להיות יעד לאלימות רק בשל השתייכותו הקבוצתית. השלכת אבן בצורה עיוורת לעבר רכב פלסטיני, למשל, מטשטשת את פניו של האחר, רק בשל היותו אחר" (ע"פ 240/16 פלוני נ' מדינת ישראל, 11.1.17). חמורים הדברים כאשר אין מדובר בזריקת אבנים עיוורת אלא מכוונת ומודעת לזהות קורבנות המעשה, קבוצת תלמידות צעירות.

הנאשם הורשע בביצוע העבירות על רקע גזעני. בהוראת סעיף 144' מצא המחוקק לבטא את חומרתם של מעשים המונועים ממניעים גזעניים, באשר אלו חותרים תחת הסדר החברתי הקיים והישות הדמוקרטית של מדינת ישראל. המדובר, איפוא, בהוראת חוק ייחודית, כך שבעוד שברגיל אין הרשעה בפלילים מותנית בהוכחת מניע וניתן להרשיע נאשם שקיים את כל יסודות העבירה המיוחסת לו, גם אם לא ידועים מניעיו, מהווה המניע, כמפורט בסעיף 144' לחוק, נסיבה מחמירה לעבירות אחרות שיש בכוחה אף להכפיל העונש העומד לצדן.

בחינת מדיניות הענישה המקובלת בעבירות אלו, הכוללת ברובה עונשי מאסר בפועל, מלמדת על יחס מחמיר ומתן משקל בכורה לאינטרסים הציבוריים. המאשימה עותרת לרף ענישה מחמיר שנע בין 8-20 חודשי מאסר ומאבחנת אבחנה חדה בין מעשי נאשם זה למעשי שותפיו, כמו גם לנסיבותיהם.

אין חולק שמעשיו של הנאשם חמורים יותר אך מצאתי טעם בטיעוני ההגנה, שעסקין במעשים שבוצעו בצוותא, הנאשמים כולם הורשעו בעבירות דומות, ועל רקע דומה. **על כן, מצאתי לקבוע מתחם ענישה שנע בין 5-10 חודשי מאסר.**

נסיבות הנאשם

הנאשם שלפניי בן 44, נשוי, אב לששה ילדים וסב לשניים. לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות, האחת בעבירה של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר, בגינה נדון, בשנת 2016, למאסר בן שלושה חודשים וחצי. השנייה, בעבירה דומה, משנת 2007.

סיפור חייו של הנאשם נפרש בהרחבה במסגרת עדותו בבית משפט, ובמכתבו נ/3. הנאשם מתגורר בישוב יצהר, מאמין אמונה שלמה בדרכו, מסייע ומתנדב ביישובו. התנהלותו של הנאשם דואלית. מחד מדובר באדם אינטליגנט וכריזמטי,

בעל ערכים, המכבד את גורמי הצבא ושולל שימוש באלימות. מאידך, עברו, כמו גם התנהלותו באירוע, מלמדים אחרת. הנאשם לא בוחל בשימוש בכח ובמעורבות בהפרות סדר, בבחינת "כל דאלים גבר", עוד חוטא באי ציות לגורמי צבא, כשהוא סוחף אחריו אחרים.

הנאשם אמנם כפר במיוחס לו, אך אתן משקל רב להכרתו בטעויות שביצע במהלך האירועים ולאמפתיה שמגלה לפגיעה הפיזית והנפשית ביושבות האוטובוס.

מאז האירוע חלף זמן, אך באזור מגוריו של הנאשם, הרוחות לא שקטו. נראה שהנאשם, המחשיב עצמו כאיש חינוך וערכים, הפיק לקחיו ויש לקוות שיפעל אחרת, ככל שייקלע לאירועים דומים.

סוף דבר

בכל הקשור לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, עניינו של הנאשם גבולי. על דרך הכלל, נוכח נסיבות מעשיו והחובה המוטלת עלינו להחמיר עם מבצעי עבירות על רקע גזעני, היה מקום להורות על שליחתו של הנאשם למאסר ממש. עם זאת, לאחר מחשבה, כששקלתי חלופי הזמן, עונשם של הנאשמים האחרים, נסיבותיו, ובעיקר התובנה שמגלה לפסול במעשיו, מצאתי להסתפק בענישה בדרך של עבודות שירות לתקופה מירבית. לצד זאת, אורה על פיצוי המתלוננים.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. הנאשם ירצה עבודות השירות במתנ"ס ראש העין, בימים א-ה, במשך 7 שעות עבודה יומיות, החל מיום 25.3.18.

תשומת לב הממונה לשינוי במועד תחילת ריצוי העבודות.

- ב. הנאשם מוזהר בחובת שיתוף הפעולה עם הממונה וככל שלא יעשה כן, ידע כי בסמכות הממונה להמיר העבודות במאסר ממש.

- ג. מאסר על תנאי בן 5 חודשים לבל יבצע עבירות אלימות, עבירות כלפי עובדי ציבור או עבירות על רקע גזעני תוך 3 שנים מהיום.

- ד. קנס בסך 1500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.4.18.
עמוד 5

ה. פיצוי לעת/1 ו-עת/2 ע"ס 1,500 ₪ כל אחד. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בשלושה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.18. כל סכום שיתקבל, ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

הפיצוי יועבר לעדי התביעה ע"י המאשימה.

זכות ערעור למחוזי כדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, במעמד הצדדים.